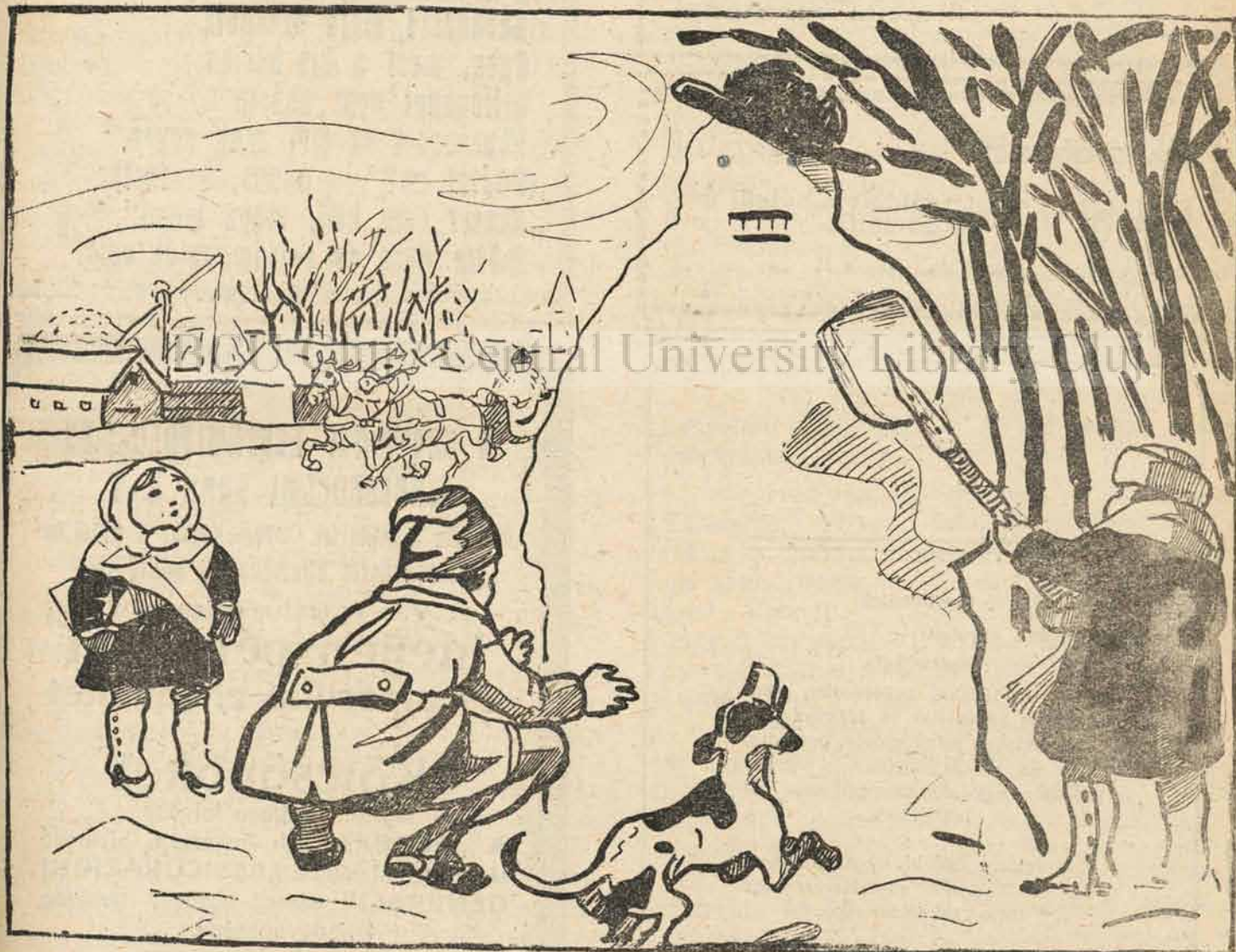

Cimborok

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Elkészül a hóember.

Itt a mi falunkban most hullt le a friss hó,
Nasza rajta Palkó, te is fiam Lajkó!
Hóembert csinálni, még ma kell nem holnap,
Hát ha reggelre a friss hó sárrá olvad?

Mindenki láthatja, kész is a hóember,
Palkó meg a Lajkó felrakták szép renddel.
Bodri már fél tőle, dühösen ugatja,
Pedig csak hóból van és sár lesz holnapra.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kiscimborák ha fáj a fogatok

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljétek!
Amit mesélek én nektek
Az én mesém igaz mese,
Sárika a mesém hőse
Éppen így volt, ahogy mondom,
Sárika, az én kis hugom,
Finom és szép ruhát kapott,
Rádászl, majd kikapott.
Igen, mert a kis Sárika,
Elfogadni nem akarta
Duzzogott és sirt csak egyre,
„Miért ez?” — anyus, kérdezte:
„Azért nem kell, vigye manó”,
Nem Hass és Friedmantól való.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiuk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadín,
zefir és kreton kapható. Fehérne-
mükhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

A SZATMARI LESZÁMITOLO- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
esőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimleved

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

A sánta szunyog meséiből.

A folyó partján alacsony, tömzsi fűzek állottak sorfalat, mint régi, hűséges katonák. Nagyobbára korhadtt volt már e fűzek törzse, de ágaikon, melyek szomorúan csüngtek alá a víz színére, volt még valami kevés, késő őszi zöld. A hajnalok ekkortájt hűvösek voltak már s a csipős hajnali szél végigborzongatta a fűzek galyait és didergő leveleket sodort róluk a folyó bágyadt tükrére.

Egy ilyen levélen két szunyog bóbiskolt épen. Két vénséges, sok világot, sok országot bejárt szunyog. Az egyik — Zimmegi bácsinak hívták — vak volt már hónapok óta. Valami kereskedősegéd ütötte ki még a tavaszon a szemét, mikor gondtalanul ideoda kalimpált vékony sétatobjával a korzón. A másik sánta volt, bárha nem ilyen különös szerencsétlenség miatt. Nagyon öreg volt már Zümmögi uram, a lábait tönkretette a podagra, derekát a zsába kinezta. Nem is szunyog volt már ez az öreg Zümmögi, csak szomorú roncsa egy hajdan daliás, szurony-nyal fegyverzett, darázsdereku vitéznek.

Ugy találkoztak össze Zimmegi és Zümmögi, ezen a sárguló fűzlevélen. Ott aztán megbeszélték, hogy ezentul gyámolítani fog-fogják egymást, hiszen egyedül nagyon öregek és nagyon tehetetlenek már. Zimmegiben volt ugyan még jártányi erő, de mit használt ez, ha szemeit nem tudta használni és röptében minden kiálló tárgynak nekiütődött. Zümmöginek viszont épek voltak még a látószervei, csak a lábai nemigen bírták már úgy, mint régen.

Mikor a levéllel együtt a vízre pottyantak és az eszeveszetten sodorni kezete őket, Zimmegit majd kirázta a hideg.

— Nézz körül Zümmögi komám, mert én nem látom, de úgy érzem, hogy valami nagy baj történhetett velünk.

— Bajnak baj történt — felelte Zümmögi — de nem olyan nagy, mintha kétszer ekkora történt volna. Annyi az egész, hogy árnyékos szállásunkkal együtt vízbe pottyantunk.

— Akkor nyilván ütött az utolsó óránk — sápitozta Zimmegi.

— Dehogy ütött, dehogy üttött. Csak ne fészkelődj olyan nagyon, mert megtalál billenni ez a vadonutj csónak, amely most minket a vízen hordoz. Különbben kifogástalan egy jószág ez, csak az a kár, hogy se evezőnk, sem kormánylapátunk nincs.

— Hát akkor mégis jól éreztem — javeszékelt Zimmegi. — Akkor mégis el kell pusztulnunk szörnyű vízhalállal.

— Hol van az megírva — csattant fej Zümmögi — hogy vízhalállal kelljen elpusztulnunk. Látod én öregebb vagyok nálad, mégis több bennem a reménység az élethez, mint benned. Egyszerűen az fog történni, hogy a víz előbb-utóbb parthoz sodorja kicsiny hajónkat s akkor oszt szépen kimászunk.

Miután eképen valahogy megnyugtatta az öreg, sánta Zümmögi a reszketős, vak kollegát, elhatározták, hogy szükség esetén szárnyaik segítségével is megkisérelhessék a menekülést. Azalatt pedig, míg így száritkoznak, az öregebb és tapasztaltabb Zümmögi mesélni fog egyetmást Zimmeginek. Miután a szomszédosan uszó fűzlevélen magam is ott futajoztam, szórul szóra megjegyezhettem magamnak Zümmögi uram meséit. Aztán a nap aranyos sugarain felkusztram egy darabig, majd visszaereszkedtem s minthogy a nap ekkorra már tovább fordította azt a küllőjét a víz felől, amelybe én meg megkapaszkodtam, szerencsésen szárazra is kerültem. Akkor

határoztam el, hogy a sánta, vén szunyog meséit leírom a Cimbora kis olvasói számára.

A három királykisasszonyról.

Hát — kezdte az első mesét sánta Zümmögi uram — egyszer volt, hol nem volt és akár hiszed, akár nem, egészen bizonyosan volt egyszer egy király és annak a királynak három gyönyörűséges leánya. A királynak térdét verte már a szakálla, olyan öreg volt s az inai reszkettek, mint a reszketős kocsonya. Nagyon félt ez az öreg király az alattvalóitól, mert gyakran volt igazságtalan és kegyetlen a népével szemben. Hanem a három leánya annál szebb volt, annál jobb volt és annál könnyőreteresebb volt a szegény nép iránt. Az elsőt, a legnagyobbat Rózsának hívták, mert olyan halovány pir tündökölt orcáin, mint a rózsaszín rózsaké. Különbö barna volt, sugártermetű, ragyogó feketeszemű szépség. A középsőt Jázminnak hívták, mert arca hófehér volt, mint a most nyíló jázminvirágé, haja sáfrányszínű, mint a jázminvirág porzóí, dereka gyengéd és hajlékony, mint a jázminbokor ága. A harmadik lányt, a legszebbiket Violának hívták. Szelid volt, mint a violák illata, gyengéd volt, mint a viola szára és szebb volt a legszebb csokros violánál.

Vetélkedtek is a három leányért. Királyfiak messze országokból, hercegek, királyi vérből származók, egymásnak adták a kilincset a királyi palotában.

— Fontos államérdék — mondotta Makk király délceg fia — hogy én kapjam meg Rózsza királykisasszony kezét. Országom, óh király, szomszédos a tieddel s ha mint vőd, én következném utánad a te országod trónján is, nem volna a földkerekségen hasonló hatalmas birodalom, mint ez a két egyesített ország.

— Hát ez bizony nagyon helyén való volna — szólt a reszketős öreg király és odasugta jobbján álló kamarásának, hogy hívja csak be Rózsát.

A szépséges Rózsza mosolyogva hallgatta végig Makk királyfi szavait.

— Értelek, derék királyfi, értem bölcsen kiesztelt terveidet, de kérlek, hagyj ki engem

ebből a játékból. Ha én neked csak azért kellek, hogy te hatalmasabb légy, akkor nem is én kellek neked, hanem a nagyobb hatalom, ami velem együtt jár. Te a hatalmat szereted, én pedig csak olyan emberhez mehetek nőül, aki miattam még hatalmáról is kész volna lemondani.

Ezzel meghajtotta fejét a szépséges Rózsza királykisasszony és könnyű járással távozott a teremből. Makk királyfi pedig úgy oldalgott el, mint akit leforráztak és sohasem is tette be a lábát ezentúl a vén király palotájába.

Kisvártatva új kérő kopogtatott a palota kapuján. Zöld király egyetlen fia és örököse kért a palotástól bebocsátást.

— Én olyan ajánlatot teszek neked, óh uram király — mondotta Zöld herceg — aminőt egyedül nekem áll módomban megtenni. Azonkívül, hogy Zöldország tengernyi népének hódolatát rakom Jázmin királykisasszony fenséges lábai elé, kincseket tartogatók számára, minőket a világ semmilyen birodalma nem adhat. Gyémánt bányáimból a legszebb, legritkább csillogásu gyémántokat az ő homlokára tűzöm, arany folyóimból a selymes aranyport tizenkét rabszolga éjjelnappal csak a te lányod számára fogja mosni. Az övé lesznek ezüsthegyeim és zafirligeteim s még azonfelül egy kád piros korállom és egy kád habfehér tengeri gyöngyöm.

Ekkora gazdagság valóban elkápráztatta az öreg királyt s nyomban hívatta Jázmin hogy a kérő előtte is megismételhesse ajánlatát. Amint Jázmin belépett a terembe, megragyogott aranyhaján a betűző nap, keskeny ajkai közül elővillantak egészséges, gyöngyfehér fogai s a terem megtelt minden ékszerek csillogásánál vakítóbb csillogással.

— Nézz reám királyfi — szólalt meg Jázmin királykisasszony hangjának ezüstmuzsikája — nézz reám ó királyfi és magad légy a bíró: szükségem van-e a te drágaköveidre és minden színjátzó ékszeredre? Épen eleget adott nekem a természet, a maga meg sem hálálható jóvoltából, hogy élettelen, hideg kőékszerekre rá ne szoruljak. Azt hittem, szívet hoztál nekem óh királyfi, jó szívet, hozzám hajlót, engem és másokat meg-

becsülni tudót. Óh, mondhatod most már, hogy szived is van, én úgy érzem a hangod csendéséből, hogy a bordáid közt csak valami értéktelen drágakő zakatol, de nem husból és vérből való, érző és másokért vérző sziv. Majd, ha élő szivet tudsz adni az enyéért cserébe, akkor lépd át újra kérő szándékkal atyám palotájának kapuját.

Zöld királyfi úgy érezte e szavak hallatán, mintha valami nagyobb, hevesebbet dobbant volna mellében, mint eddig a szive szokott. Keserűen felkiáltott:

— Jázmin, itt van az élő szivem, most dobbant meg először! Te tanítottad meg dobogni.

Hiába volt minden, Jázmin királykisasszony ekkorra már a hetedik szobában járt, nem hallhatta a királyfi esdeklő szavát.

Kis idő múlva megint jöttek, megint kopogtattak a palota kapuján. Követ kért bebozsátatást, Sárgaország királyának követje. Midőn a király színe elé bocsátották, így kezdett mondókájába a követ:

Üdvözetét hozom uramnak, királyi felséged számára. Az én uram, Sárgaországnak szépségéről és okosságáról messzeföldön híres királya, Viola leányod kezét kéri tőled. Az én uram bizik abban, hogy személyes megjelenése olyan ellenállhatatlan hatást fog gyakorolni Viola hercegnő öfenségére, hogy készörömet vállalni fogja őt férjének és urának. Az én uram az országabeli férfiaknak hűségét okosságával, nőinek ragaszkodását szépségével biztosan kezében tartja, trónja meg nem rendülhet tehát soha. E biztos és kényelmes trónt kívánja megosztani az én uram Felsőged legfiatalabb leányával.

Viola királykisasszony ki sem jött atyja hívására fehérfüggönyös szobácskájából, csak ennyit üzent ki palotahölgyével a várakozó követnek:

— A királykisasszony nem szereti az elbizakodott embereket.

(Tovább meséljük a jövő vasárnap.)

Naplóm

február 28. Minthogy az egész városban most minden felnőtt ember a választásokról beszél, be kell írjam a naplóba, hogy a mi osztályunk sem akart kimaradni a választási küzdelemből. Nem értem ugyan, hogy miért nevezik ezt küzdelemnek, vagy pláne harcnak, mikor sehol az utcán nyomát sem látni, hogy itt az emberek háboruzni akarnak. Sokat beszélnek róla, az igaz, de még semmi katonai dologról nem tudok.

Hanem ezen csak úgy mellékesen gondolkoztam el, inkább most már leírom, amit akartam, a mi választási küzdelemünket. Arról volt szó ugyanis, hogy az osztályba Szalóki Jóskát nevezte ki a tanító úr vigyázónak s ez a Szalóki egy jellemtelen ember, igenis, ha mindenből kitünője van is. Ez a Szalóki mindenkit felszok adni s mindig is egy árulkodó volt, aki így akarta magát behízelegni a tanító úrnál. Hát mi a Szalóki basáskodását nem tűrhettük tovább, mert a hősködésben

már odáig ment, hogy csak azt nem árulta be aki neki tetszett s különösen azt, aki pennahegyet, vagy savanyu cukrot, vagy spárgát, vagy bélyeget adott neki. Ezt az eljárást, mely az osztály erkölceit teljesen tönkre tette, nem lehetett tovább tűrni. Inkább elhatároztuk, hogy mi választunk vigyázót magunk közül, aki nem besugó, nem talpnyaló és nem fizetteti meg magát a szegény gyerekekkel, mert azoknak egyébre adta édes szülőjük a pénzt. Úgy gondoltuk ki, hogy aztán az illető, akit megválasztunk, jelentse be a tanító urnak az egész dolgot, hogy mi igenis nem kívánjuk a Szalókit, hanem az illetőt, vagyis egy igazságos embert.

Aztán megindult a választási küzdelem. A Kalmárt, akit mi néhányan — de biztosan, hogy ez az osztály nagy többsége — ki nem állhatunk, mindjárt az első nap ki akarta kiáltani vagy négy fiu vigyázónak, mire nekünk is kellett jelöltet állítani, hát fel is állítottuk a

Bigé Ferit és kimondtuk, hogy minden jelölés csak úgy érvényes, ha legalább tizen jelölik az illetőt és megkértük Snájdert a harmadikból, hogy ő legyen az elnök, hogy a dolgok törvényesen menjenek. A választás idejét szombaton délelőtti órák utánra tűztük ki, amikor mindenkinek a szavazó cédulát be kellett volna dobni a Snájder kalapjába. A kis Bartát, aki mindent el szok rontani, mert az egy hülye, mindjárt az elején megfosztottuk a szavazati jogától, ami úgy ment, hogy megígértük, hogy elverjük, ha ki meri tátani a száját.

A jelöléseket szombaton reggelre nyolc óra előtt tiz perccel kellett beadni tiz aláírással a választási elnöknek, a harmadik osztály előtt a folyosón. Akkorra fel is gyött az egész osztály és megkezdődött a mozgalom. Szatmárit már az utcán pofonokkal fenyegette meg a Kalmár, mert azt merte mondani, hogy ő a Bigé Ferinek ír alá és a Kalmárnak még csak négy pártja volt. Aszt mondják, hogy kapott is erre a Kalmár két pofont a Szatmáritól, hogy a sapkája belerepült a sárba s mig onnan kihalásztá, addig a Szatmári elszaladt. Kalmár ezt ugyan tagadja, de ha igaz, hogy megkapta a két pofont, felőlem tagadhatja gimnazista koráig. Nekem az a fő, hogy megkapta.

Akkor aztán, mivel a Kalmár jelölésén nem volt rajta csak hat aláíró és ezekből is Blau a magyarosított nevét írta, pedig ehez nincs joga, mert még csak ezután akarja megmagyarosítani a család — szóval Kalmárt a Sneider a jelöléstől visszavágta. Erre a Kalmár párt olyan veszekedést csapott, hogy csengett bele az iskola, de még a többi osztályokból kiszaladtak a fiúk. Mi méltóságteljesen akartunk viselkedni, ha azt nem mondja az egyik Kalmár párti a mi jelöltünkre: — Persze, mert ez a ribanc öt leuért krumplicukrot ígért az egész bandának és külön kettőért az elnöknek!

Ezt már aztán igazán nem hagyhattuk szó nélkül, ha volt is benne valami igazság, de kinek mi köze hozzá, mert a Bigé apja gyárigazgató s annak a fiának annyi pénzt ad, amennyi éppen neki tetszik és a Bigé azt csinál az ő pénzével, amit épen ő akar. Valaki elkialtotta az ősmagyarok harckialtását:

— Huj-huj! Huj-huj!

A Kalmárnak ettől megvéreződött az orra, az elnöknek letépték a matrózgallérját és nekem valaki egy egész tincs haját kihuzott, a fejem búbjáról. Még csak azt szeretném megtudni, hogy ki volt az az illető, adnék én neki haját, ha neki pont a hajtépés a taktikája!

Persze, az az elvetemült Szalóki feljelen-tette az egész választást, pedig mire a nagy zaj hallatára bejött volt a tanító úr, mink a Bigét törvényesen megválasztottuk vigyázónak. De a Szalóki csupa irigységből feladta az egész dolgot s a tanító úr az egész választókat egyig ott tartotta papirgaluskára. Már csak ezért az újabb gyalázatosságáért is elfogjuk csapni azt a ronda Szalókit.

Most már legalább azt is tudom, hogy miért mondják a választási harcot harcnak.

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

Kis Kató.

*Nincs több olyan kedves lányka,
Mint a kicsi kis Kató,
Kedvességbe, bájosságba,
Nincs hozzája fogható.*

*A mamának és papának
Büszkesége a gyerek,
Nincs is nála kedvesebb lény,
Ebbe fogadni merek.*

*Mint a türge kis madárka
Ugy csicsereg, ugy csacsog;
Tiszta derü az egész ház,
Ha Katóka dalba fog.*

*Ugy dalolgat s öltözteti
Közbe szóke bábuját;
S énekével eloszlatja
Gyorsan ő a ház buját.*

*Hazatérve iskolából
Tanul rögtön szorgosan;
És a leckét már ha tudja,
Akkor játszik boldogan.*

A kis muzsikusok.

Egyszer Jancsit és Juliskát
Hangversenyre vitték.
Hogy ott olyan jól mulatnak,
Sohasem is hitték.

Torzonborz, nagyhaju bácsi
Meg egy kövér néni,
Elejtek, hajladoztak
S elkezdtek zenélni.

A nagyhaju nekiesett
Szegény zongorának,
Oszd addig ütötte, verte,
Mig csak belefáradt.

A néni egy papirosról
Fujta, mintha nyuznák,
Repedtek ott a dobhártyák,
Vesék, májak, zuzák.

Hangverseny után az ágyban,
Jancsi ur megszólal:
Nahát, ilyen mink is tudnánk,
Még szebbet is jóval!

Tudod mit? A mama holnap
Elmegy a templomba,
Mi meg zongorához ülünk
S hozzákezdünk nyomba.

Én játszom a zongorán majd,
Te kottából fujod,
De vigyázz ám! Ha hibázol,
Megrázom a bubod.

Julcsa szentül megigérte,
Hogy nem jog hibázni,
„De Jancsikám, neked is majd,
Jól kell zongorázni!”

Másnap, hogy anyjuk a házból
A lábát kitette,
Megkezdődött a gyerekek
Gyönyörű koncertje.

Julcsa egy rossz ujságból
Olvasta a kótát.
Jancsi mellé zongorából
Verte ki a nótát.

Egyik csára kalimpál, a
Másik hajsza fujja.
Hát biz ettől egy bika is
Tüstént megvadulna.

De akik nem hallják őket,
Csak e képet látják,
Azt hinnék, hogy nagy művészek
S legszebben csinálják.

Rejtelmes lelet.

I.

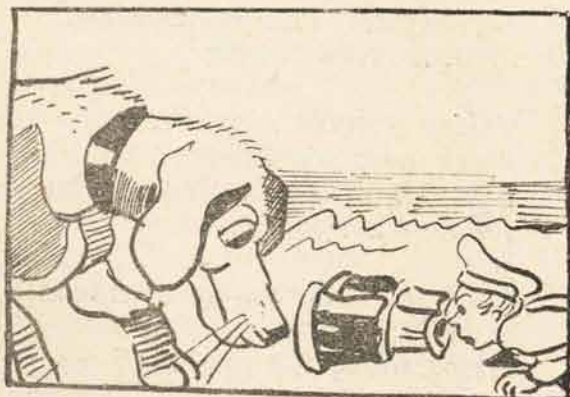
Jancsi és a Pici
A réten kószáltak,
A mezőn — nézz oda:
Mi furcsát találtak!

II.

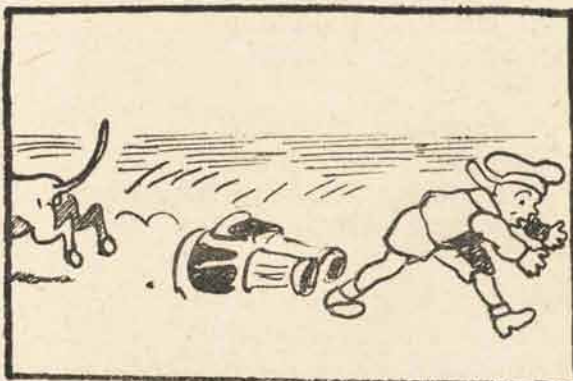
Jancsi a leletnek
Módfelett megörül
Pici óvatosabb:
— Vigyázz, hátha elsül!

III.

— Nézz bele már Jancsi,
Borzasztó mit láttam,
— Belenéztem Pici,
Borsószik a hátam.

IV.

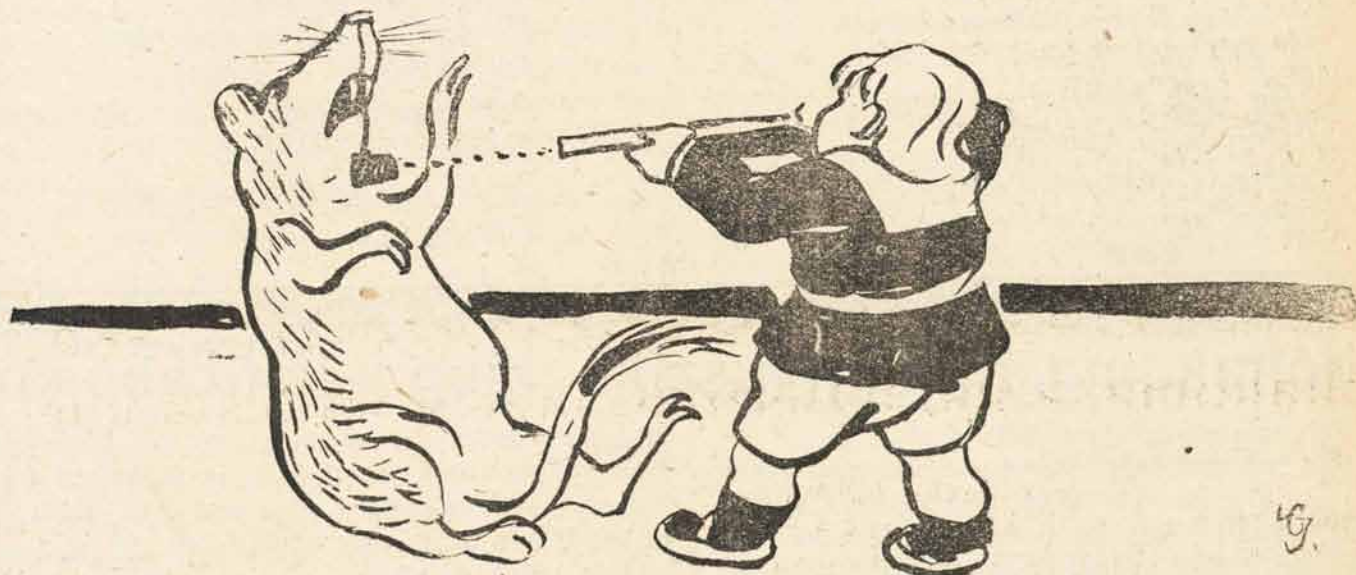

Uccu, vesdd el magad,
Mintha szélvész lenne
Sohasem tudták meg:
Egymást látták benne.

Jancsi, a híres vadász.

Jancsika még a múlt ősszel
Meggérte a Jézuskát
Hogy a jövő karácsonyra
Hozzon neki légpuskát.
Legyen annak fényes csöve
S parafából golyója,
Szórjon, ha kell ezer halált,
Ablakra, meg ajtóra.

Egyszer Jancsitól álmában
Meggérdezte Jézuska:
„Minek neked, Jancsi fiam,
Az a gyilkos légpuska?
Látod, szegény jó apád is
Háboruban vezett el.
Soha ne is tanulj bánni
Fiacskám, a fegyverrel.”

Jancsi feltérdelt ágyában
S halkan így imádkozott:
„Hidd el, édes jó Jézuskám,
Ki karácsonyfánk hozod,
Hogy nem gyilkolásra kérem
Tőled én a légpuskát,
Csak legyeket lőnék véle,
Nem taliánt, sem muszkát.

A légpuska, mit én kérek.
Olyan ártatlan fegyver,
Nem is tudna háboruzni
Avval ilyen kis ember.
S fogadom neked Jézuskám,
Hogyha egyszer nagy leszek,
Embergylkos nagy puskát én
Soha kézbe nem veszek.”

Megtudta így a Jézuska,
Hogy a Jancsi jó gyermek,
Hogy csak játszani akarna
S örülni a fegyvernek.
Hozott is egy kis légpuskát,
De még milyen remeket.
Mikor Jancsika meglátta,
Örömeben reszketett.

És elindult nyomban véle,
Légyhajtó vadászatra,
De a gaz légy tovaröppent,
Még célba se kaphatta.
Más vad után nézett Jancsi
S meglátott egy egeret,
Amint a karácsonyfáról
Vakmerőn diót szedett.

„Ejnye gézengúz cincogó,
Diót, lopsz te, ebadta! ?
No megállj, te sem kapsz kedvet.
Többé ilyen falatra.”
Igy szólt Jancsi s puskájával
Mecélozta keményen,
Nagyot pukkant a golyó; de
Kárt nem tett az egérben.

Torkos cincogó pajtás csak
Kissé megtántorodott,
Hanyatt esett, meghempergett.
De tüstént fel is ugrott.
Puska parafadugóját
Felkapta és elszaladt,
Jancsi zsá' mány s golyó nélkül
Pityeregve ottmaradt.

A rókakoma, a kis nyuszika, meg a katicabogár.

Volt egyszer, hol nem volt . . .

Volt egyszer egy icurka-picurka nyulacska. Fehér volt a szőre, mint a hófehér bársony, s volt neki két hosszú piros füle s kurja kicsi farka . . . Olyan szép, olyan kedves és olyan okos kis állat volt ez a nyuszika, hogy az édesanyja mindent megengedett neki. Sétálgathatott egymagában a házelőtti kis térségen, kimehetett játszadozni a vadvirágos, illatos mezőre s a nagy mohos fák közzé, ki a zöld erdőbe . . . És soha ennek a nyulacskának semmi baja nem esett, mert mindig csak azt csinálta, amit édesanyja megengedett neki. Mindenkit szeretett, megbántani senkit dehogy tudott volna. Szerette is őt ezért mindenki, de mindenki. Legjobb barátja azonban, azt hiszem, mégis a feketepettyes, piros hátú katicabogár volt. Az még a legnagyobb bajában is mindig kitarzott mellette.

Ami velük történt, így történt, halljátok:

Egyszer ez a kis fehérszőrű nyuszika nagyon messzire eltalált menni hazuról. Sokat barangolt, meg is éhezett már nagyon és nagyon szomorú volt, mert azt hitte, hogy ő már többé haza sem találhat az édesanyjához. Így barangoltában egyszer csak valami nagy-nagy káposztás kerthez érkezett.

Hej, nagyon megörült ennek a kis nyuszika. Legalább az éhségét volt mivel csillapítania. Nem is nézegette sokáig. Egyet gondolt, kettőt ugrott, szempillantás alatt kerítésen túl volt s gyorsan egymásután hármát is harapott az egyik szép zöld káposztafejbe.

Hirtelenében olyan jól megebédelt, hogy el is felejtette, milyen messzire is került el az ő édesanyjától. Hanem hát sohasem tartott százesztendeig, hogy valakinek egyfolytában jól menjen a sora. A

nagy öröme mindig valami baj szokott következni.

Igy volt ez a nyuszikával is. Amint ott a káposztia levelét ropogtatja, egyszerre csak nyilik ám a kertajtó és nagy dérrrel durrall ott terem a vén, ravasz rókakoma.

— Ejnye ikkom fikkom kis nyuszikája — förmedt rá a koma — hogy mered te megenni az én káposztámat?!

Erre a szigorú szóra szörnyen megijedt a kis fehér nyuszika. Két hegyes, rózsaszínű fülecskéje úgy kalimpált ijedtében, mint a fürdővizben az olyan kis gyermek lába, aki fél a hideg víztől. A szájában azonmód ottmaradt a leharapott káposztalevél. Megenni sem merte, letenni sem merte, csak nézett, nézett nagy pislogva a rókakomára, úgy megijedt a kicsi nyuszi.

A róka pedig még nagyobb hangon még kegyetlenebb szavakkal folytatta:

— Nahát, te nyuszika, most ütött az utolsó órád. Gyere csak be velem az én házamba, olyan nyulpaprikást csinállok ott belőled, mint a pinty!

A kis nyuszi csak reszketett ott egy állító helyében. Moccanni sem mert ő, dehogy is mert volna.

— Mit állassz ott, mint egy sóbálvány? — rivallt rá ismét a rókakoma. — Nem hallottad, mit mondtam? Lódulj hát, egy-kettő, előre!

A szegény kis nyuszikának majd megrepedt a szivecskéje félelmében. Csak megindult aprókat tipegve a hatalmas róka koma előtt, dehogy is merte volna megmondani, ami a szívének feküdt, pedig hej de szerette volna.

Azt szerette volna mondani:

— Édes kedves rókakoma, engedj haza engem az én édesanyámhoz. Nem akartam én ellened vé-

teni. eszemágában sem volt. Csak eltévedtem itt a mezőn s nagyon megéheztem, jól szerettem volna lakni, ez az én nagy bűnöm. De lásd, már bocsánatot is kérek tőled, hogy vélellenül épen a te káposztás kertedben torkoskodtam. Eressz haza engem, ne csinálj nyulpaprikást belőlem, kedves jó rókakoma.

Ezt azonban, mint mondtam az imént, csak szerette volna mondani a szegény, megriadt kis nyuszika, Talán mondia volna is, de a nagy ijedt ségtől úgy elszorult a torka, hogy egy hang nem sok, annyi sem fért ki rajta.

Amint ott tipeg a rókakoma előtt s töprenkedik, hogy most mit is kellene csinálni, a jobb fülén valami csiklandozás-formát érez a nyuszika. Olyanformát, mint mikor az ember fülébe suttog valaki és meleg lehellete csiklandozni kezdi a füle cimpáját. Ezt a csiklandozás félet sokszor érezte már füle tájékán a kis nyuszika, de ilyenkor csak megbabrált a két nagy tapsi fülét a két első lábával s többet nem is hederített rá. Most is épen meg akart kicsit állapodni, hogy a két lábát füléhez emelhesse, mikor egészen jól érthető suttogást hall valahonnan.

— Ne ijedj meg tőlem, kedves kis nyuszika, szólt a suttogó hang. — Én vagyok a kis fekete-petiyes, piros hátú katicabogár. Az a katicabogár, tudod te, akinek néha, nedves-hűvös időkben jó meleg szállást adtál, tapsifüled kagylójában. Sokszor gondoltam rá, hogy valamivel meg kellene hálálni ezt a jószágodat, hát most hálából adok neked egy jó tanácsot.

— Vajjon miféle jó tanácsot tudnál te adni nekem nagy bajomban — rebegte alig hallhatóan a megriadt nyuszika.

— Fülelj csak a szavamra és tégy úgy, amint mondom. Mikor odaérünk a rókakoma háza elé, ne hogy te lépj be az ajtón először a házba. Csak tessékeld előre a rókakomát. Mond, hogy te vagy a fiatalabb és a gyengébb. Ilyen nagy ur előtt te csak nem léphetsz be a házba. Aztán, mikor a rókakoma előttünk belépett, majd mi szépen elszelelünk a háta mögül.

Ennyit tudott mondani a kis katicabogár, mert már épen elértek a rókakoma házához.

— Lódulj befelé! — ripakodott rá szegény nyuszikára a rókakoma.

— Engedelmeddel — rebegte a kis nyuszika — csak tudánád, fenséges uram. Hogyan is vehetném

magamnak a bátorságot, hogy ilyen nagy ur előtt lépjem át valamely ház küszöbét.

— A rókanak hizott a mája erre a beszédre. Még senki nem titulálta őt fenséges uramnak s most, hogy a nyuszika így szólította meg, valóban úgy érezte, hogy az oroszlán helyett egészen bátran ő lehetne az állatok királya. Már fején is érezte a koronát s nagybüszkén, méltóságteljes léptekkel megindult a küszöb felé. Se jobbra nem nézett, se balra nem nézett, úgy tartotta peckesen a fejét, mintha nyelt volna.

— Most! — sugta oda nyuszikának a katicabogár, — Ugorjunk rá a kilincse, csapjuk be mögötte az ajtót!

A kis nyuszi sem volt rest, nekiugrott a kilincsek közé, mecsapta az ajtót rókakoma mögött, még nagy lombos farkát is odacsíppentette.

A szemfüles katicabogár észrevette, hogy a kulcs kívülről van az ajtóban, hamar kiröpült hát a nyulacska füléből, rászállott a kulcsra s kétszer sebesen ráfordította.

Hely, vonyított, de jajgatott odabenn rókakoma, fájt az ajtóközé csipett lombos farka szörnyen. Hanem ekkorra már, illa berek, nádak, erek, messze járt a nyuszika, meg a katicabogár. Futott futott a kis fehér nyuszika és a katicabogár, orra előtt repkedve mutatta az utat hazáig. Meg sem álltak a nyulporta előtt, egyenesen nyulanyó ölelő karjai közé repültek mind a ketten.

A rókakoma pedig máig is ott virnyákol talán, ha valaki meg nem könyörül rajta és ki nem szabadította azóta.

A föltett kalap.

A kis Matyi nem volt rossz gyerek, de szeretett pajkoskodni. A kíváncsiságát pedig nem bírta leküzdeni.

Ennek a kíváncsiságának egyszer meg is adta az árát.

Az édesapja íróasztalán kotorászott Matyi és ott talált egy kisebb üveget, töltve valami sárgás folyadékkal. Gondolta magában, hogy hajkenő olaj. Mindjárt is öntött belőle a tenyerébe és bekente jól a boglyas fejét. Aztán elindult a Pali pajtásához játszani.

Meleg nyári délután volt, de Matyi azért nem igen kereste az árnyékot.

A harmadik szomszédban Gyurka éppen az almafájukról szedegette a szép piros gyümölcsöt, a fának éppen arról a részéről, mely az utcára kihajolt.

J— Adj egy almát, Gyurka! — kiálto t Matyi.

— Tartsd hát a kalapod! — felelt vissza

Gyurka — majd bele ejtek egyet.

Matyi nagy örömmel akarja lekapni a kalapját. Hát nem bírta levenni. Fájdalmasan sziszent föl, mert nagyon cibálódott a haja.

— Tartsd már a kalapodat! — türelmetlenkedt Gyurka oda fent a fán.

— Jaj, nem bírom levenni! — siránkozott Matyi.

Ebben a pillanatban ért oda Dani bácsi, Matyi keresztapja. A fiu mindig örömet köszönt a bácsinak, mert hol cukor, hol gyümölcs, hol egy kis fehér pénzecske mindig akadt a zsebében.

Most ám nem bírta levenni a kalapját, mintha csak hozzá nőtt volna minden hajszála. Ijedten futott Dani bácsihoz és kezét csókolt.

— Matyi fiam, máskor több illendőséget tudjál, — fedte a bácsi. — Nem is kapsz most semmit.

Két kézzel is a kalapjának esett Matyi. Jaj, de nagyon fájt ám. A kalap oda ragadt.

Nem tudta elképzelni, hogy mi történhetett a kalapjával, a fejével, a hajával. Sirva fordult vissza, hogy elpanaszolja rettenetes bafát az édesanyjának. Utközben is próbálta, hogy levegye a kalapját. Oda volt az ragadva, vagy növe.

A szobába belépve, éppen ott találta Dani bácsit is. Az édesanyja nagyon elröstelte, hogy Matyi föltett kalappal lép be.

— Nem tudsz becsületet, Matyi? — dorgálta édesanyja.

— Jaj, jaj a kalapom.

Az édesanyja leakarta kapni a kalapot. Matyi nagyot sivalkodott.

— Jaj, fáj, nagyon fáj a kalapom!

Édesanyja látta, hogy a kalapot nem lehet levenni, de amíg erről meggyőződött, jól megráncigálódott a Matyi haja.

— Mit csináltál a fejeddel? — kérdezte.

— Megkentem a hajamat. Édesapa íróasztalán találtam hajkenő plaját egy üvegben.

Szerencsétlen Matyi! Hiszen abban ragasztó gummi van.

— Akkor hát tudom, mért nem bírom levenni a kalapomat, — siránkozott keservesen Matyi.

Meleg vízzel kellett feláztatni a Matyi fejét, hogy leválásszák róla a kalapot.

Zajgó bácsi.

Mese.

— Erdős Palika születésnapjára írta az anyukája. —

Egyszer volt, hol nem volt, a büszke komor Magura alján, az ezüstös csillogó Kraszna-folyó margarétás partján egy mosolygó, kacagó kisleány.

Az emberek Napsugárnak hívták. Olyan volt, mint az ablakon beszűrődő remegőfényű, színes és ragyogó napsugár, mindég mosolygó, pajkos és vidám.

Soha nem sirt, nem öntötte le a tiszta kötényét kávéval, de még a cicának sem huzgálta meg a fülét, mint sok rossz gyermek teszi, jó kislány volt, csöndes, szófogadó és szorgalmas.

Nőtt-nőtt a kisleány, és egyszer csak nagyleány lett belőle. Egy illatos forró júliusi

napon, kábitó akácok, dus kék orgonák nyílásakor, hosszú fehér fátyolt tűztek a fejére és a kacagó napsugár aranyló fényében, messze álmovilágban járt, narancsfák között, forró itáliai ég alatt... A hajaszábu a sarokba került, a sok tarka mesekönyv a fiókba vándorolt és a jó kislány álmodott valahol messze a nagy óceánon...

De az álmok csalnak. Lassan-lassan eltűnedeznek és a jó kislány észrevette, hogy egy sötét fekete alak ott van a nyomába, kíséri, csöndben, szóvalan a Bánat.

Összetette kezét, mint régen a kicsi fehér ágyában. Ebben az időben az emberek nagyon rosszak voltak és a jó Isten elküldte

a Háborút a földre, hogy megjavuljanak. A sok jajban, panaszbán bizony elveszett a jó kislány gyöngé, erőltlen hangja, vagy a sok gondban, bajban elfeledkezett a jó Isten a jó kisleányról. Van ugye gyerekek, hogy a jó Isten elfeledkezik rólunk, sokáig, nagyon sokáig is

Végre egyszer belefujt egy csengő-ezüst sipba. Magához hívatta a kis angyalkákat és így szólt: „Van nekem a földön egy csöppnyi jó kislányom, mosolygó szelid Napsugár, mint ti, de sir és szomorkodik. Ki menne le közületek őt megvigasztalni?” „Én is, én is”, kiáltották az angyalkák.

A jó Isten erre kiválasztott egy fehér arcú mosolygó angyalkát, felültette egy rózsaszínű felhőre és leküldte a földre. És tudjátok-e mi történt? A jó kislány ismét olyan dalos, kacagó kedvű napsugár, mint régen, a csillogó ezüstös Kraszna-folyó margarétás partján. A hajasbábuval most a kis angyal játszik és este a hófehér csipkés ágyacskában, ölébe veszi a jó kislány az Anyuka, a kis angyalkát, egyetlen mosolygó kis Palikáját, magához szoritja, puha, meleg bársonyos kis arcát és a lehulló fehér hópelyhek halk mesét suttognak...

Volt egyszer...

A jószívű király.

Valamikor réges régen élt egy jószívű király, akit mindenki szeretett. Volt ennek a királynak három fia: a legidősebbet Mérgesnek, a következőt Herének, a harmadikat Ügyesnek hívták.

Mérges már gyermekkorában veszekedő természetű volt, összetűzött mindenkivel. Nem kedvelte senki és sok bánatot okozott áldott jó édesapjának. Here nagyon csendes természetű volt. Legjobban a puha gyepen heverészni szeretett és szundikálni nap hosszat, Ügyes jókedvű, virgonc, okos fiucska volt, akit mindenki szeretett és aki igyekezett mindég csak jót tenni, mindenkinek kedvében járni.

A három gyermek édesanyja minden fiucska születésénél kérve kérte jó tündérét, hogy fiainak utjából minden sorscsapást háritson majd el s védelmezze meg magzatait az élet viharai között.

A tündér azt válaszolta a királynőnek: „igyekezzél minden büszkeséget, gonosz indulatot, lustaságot elfojtani gyermekeidben és én oltalmazni fogom őket”.

A király, a királynő azon voltak, hogy a tündér utasításai szerint neveljék gyermekeiket, de bizony az nem sikerült. Mérges gonoszindulatu, gögös, irigy ifjúvá serdült föl. Here olyan tunyává lett, hogy már mozogni is alig akart. Csak a legkissebbiknél, Ügyesnél nem voltak kárbaveszettek a jó tanácsok, ez a gyermek kitűnt jóságával, jó tulajdonságaival.

Mérges napról napra irigyebb pillantásokkal nézte legkissebb öccsét, látva azt, hogy Ügyest mindenki szereteti, őt pedig kerüli minden ember. Bosz-

szut esküdött tehát a gonosz testvér. Vadászatra indult egy ízben az udvar s itt történt, azután, hogy orvul valaki nyíllövessel halálra akarta sebezni Ügyest. A gonosz terv sikerült is volna, ha a jó tündér az utolsó pillanatban el nem téríti a nyíl vesszőt utjából és így megmentette a herceg életét. Hogy ki volt a gyáva merénylő, azt nem tudták meg azonban soha. Más alkalommal álarcos rablók támadták meg Ügyest, de a jó tündér a herceg embereit kellő időben arra terelte, akik azután idejébe még megérkeztek és megakadályozták a gyilkosságot. Egymást érték a merényletek ezután, de a jó tündér, ki születése percétől örködött a derék Ügyes felett, mindig kimentette a veszedelemből a herceget. Ügyes sejtette, hogy Mérges keze van a dologban és mivel életét nem látta biztonságban, elhatározta, hogy elhagyja apja országát. A jó szívű király fájó szívvél bár, de beleegyezett legkedvesebb fia elulazásába, mert ő is belátta, hogy itthon helyzete tartnátatlan.

Uttrakelt tehát Ügyes. Hetedhét országot bekalandozott már, amikor eljutott végre egy gyönyörű szigetre, ahol Szegfü király és Hortenzia királynő uralkodtak dicsőségesen. Boldog ország volt ez. Mindenütt csak virág diszlett Népe nem ismerte a háborút. A királyi pár boldogságát nem zavarta meg semmi más, csupán csak az, hogy nem volt fiugyermekök. Csak egy leánykával, Ibolyával áldotta meg az ég frigyöket, aki azonban maga volt a megtestesült bájosság és szépség.

(Tovább meséljük a jövő vasárnap)

Mit irnak a Cimbora kis munkatársai?

— Ebben a rovatban közöljük a kis cimboráknak a próbálgatásait, amelyeket beküldenek hozzánk, hogy ők is irjanak a lapba. Nagyon sok kedves dolog van ezek közt. Azokból válogatunk egyet-egyet. Persze hosszú dolgokat ne küldjete. Nemcsak azért, mert arra nincs helyünk, de egy hosszabb dolognak a megírása sok fejlődéssel járna még nektek, nagyon elvonna benneteket a tanulástól. Az első ilyen gyermek-írás, amit kaptunk, a Burger Laci verse, aki a következő nem éppen egyformára szabott, de rimelős sorokból anékelte meg a nemrég tartott álarcos bált:

Szalmáron álarcos bált rendeztek,
Amelyre a város előkelői elmentek,
A gyerekeket persze otthonhagyták,
Ezért ezek a bált elrontották.
A jelmezt ugyanis varrónők varrják
S hogy ezt el ne árulják,
A nagyságák*) szent fogadalmat tettek ezekkel
De nem tettek ám a gyerekekkel.
Történt, hogy ezek az iskolába mentek,
Ahol nem a tanító szavára figyeltek,**)
Hanem folyton csak a bálról beszéltek
S mind azt mondták: engem se visznek.
És azután egymásnak elmondták,
Igy legalább gondolatban látták,
Ami hallottak, azt annyjuknak is elmondták
S így a meglepetéseket sorba elrontották.
Mindent elárultak egymásnak,
Titokban semmit sem tartottak:
Páva, pillangó, dominó,
Biedermayer, reneszánsz, rokokó.
S mire a bál elkövetkeze,
Ismerős volt mindnek a jelmeze.
Legyen ebből az a tanulság:
Máskor a gyereket otthon ne hagyják.

*) Burger Laci ugyan „naccságákat“ írt, de mi utólagos jóváhagyás reményében kijavítottuk.

***) Ezt elég rosszul tették.

Egy derék kis lány. Egy bácsi a minap elvesztette az ujjáról a jegygyűrűjét. Nagyon bántotta az eset nemcsak azért, mert a vastag aranygyűrű értékes volt, hanem főképpen azért, mert a jegygyűrű, amelyet a menyasszony és vőlegény szoktak egymásnak adni, kedves emlék is. A bácsi beletette az újságba, hogy milyen kár érte és arra kérte azt, aki megtalálja az ő gyűrűjét, hogy hozza vissza, jutalmat kap érte. Az ilyen hirdetés legtöbbször eredménytelen szokott lenni, mert nem sok becsületes megtaláló van a világon, a legtöbb inkább megtartja magának a talált tárgyat, minthogy valami csekély jutalomért visszaadja. Ezúttal azonban nem így történt. A gyűrűt egy derék kis lány, Róth Margitka találta meg, aki olvasta a hirdetést és azonnal visszavitte

a gyűrűt. A bácsi, aki megörült, hogy visszakapta a jegygyűrűjét, 50 leut adott ajándékként a kis Margitkának, aki azonban kijelentette, hogy azért nem jár jutalom, mert valaki becsületes és visszaadja azt, ami nem az övé. Az 50 leut pedig odaadta a szerkesztő bácsinak, hogy adja egy szegénynek. A pénzt egy földhözragadt, ötgyermekes özvegyasszony kapta, aki hálásan áldja a jó és derék Róth Margitka nevét, aki kétsze es örömet szerzett: a gyűrű tulajdonosának és a szegény asszonynak.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Betű rejtvény.

Beküldötte Kardos Laci.

A	L	M	A	R	S	M	A	B	A
D	O	S	D	Á	I	R	G	Á	N

Beküldötte Roóz Erzsébet.

al	al	al	mas
al	al	al	

tűz		
	között	
		tűz

Minél többen fejtsétek meg ezeket a rejtvényeket. A rejtvényfejtés jó és hasznos multság. Örül az ember, ha teljes eredményre jut és ezenfelül is a rejtvények értelmének kiokoskodása élesíti elméteket, fejlesztli leleményességeket.

Aki helyesen megfejt a «Cimbora» mai számának rejtvényeit, az írja meg a megfejtést a Cimbora szerkesztőjének. A megfejtők között három szép meséskönyvet fogunk kisorsolni és a szerencséseken felül leközzöljük a lapban mindazoknak nevét, akik a Cimbora mai rejtvényeit helyesen fejtették meg.

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora hatodik száma közli. A megfejtéseket március 15-ig kell beküldeni.

A Cimbora első számának rejtvényeit helyesen fejtették meg:

Schreier Ilus és Margit, Balás Béla és Géza, Gottlieb Kata, Annwald Aladárka, Schäfer Laci, Guttmann Lajcsi Moldován Juliska, Vigh Károly Marosvásárhely, Hartmann Irén, Szabó László Marosvásárhely, Dobránszky Sári, Földes László, Sepsy János, Kardos Laci és Lili, Szabó Margit, Glück Imre és Rózi, Burger László, Tev ovits Bandi, Roóz Erzsébet, Klein Olga, Szász László, Neubauer Ferenc, Lévai László, Bekker Alice Wallon Marici, Szamosy Aranka, Rosenfeld Lili, Vámos Lacika, Mitler Jenő,

A megfejtők nevét beletettük egy kalapba és onnan kihuztunk három nevet, akik mesés könyvet kapnak.

A következő három kis cimbora neve jött ki:

Neubauer Ferencz,
Szász László és
Szabó László Marosvásárhely

Szabó Lászlónak postán küldjük el a mesés könyvet, a másik két nyertő átveheti a Cimbora kiadóhivatalában Str. Cuza Voda (Eötvös u.) 4.

A CIMBORA POSTÁJA

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Sok kis iskolabajáró cimborának: Az egyik kis cimbora levelében, amelyben a rejtvények megfejtését beküldi, a tanító néni arra figyelmeztet: irjam meg, hogy a rejtvényeket nem szabad az iskolában, óra alatt megfejteni. Ez a megjegyzés sok keserőséget okozott Öreg Cimborának. Mi azért küldjük nektek a Cimborát, hogy vasárnapként vagy hétköznapon is, amikor elvégeztétek a tanulni valótokat, legyen mivel szórakoznotok. De nagyon rosszul esik, ha azt halljuk, hogy a Cimbora elvon valakit a tanulástól. Mi nagyon örülünk, ha kedvelitek a Cimborát, de csak mértékkel. Az már nem öröm nekünk, ha valaki a leckéje helyett is a Cimborával foglalkozik. És mi meg is kérjük ezen az uton az összes tanító néniket és tanító bácsikat, hogy ha valamelyik gyereket rajtakapják, hogy az iskolában az óra alatt a Cimborával foglalkozik, arról értesítsenek bennünket, mert annak a gyerekek nem küldjük többet a Cimborát és a nevét is kiírjuk a rossz gyermekek névsorába, hogy mindenki olvassa. Mert ezt csak a jó és szófogadó gyerekeknek szerkesztjük. Reméljük, hogy megszivlelitek, amit itt írunk és nem fogunk egyetlen kis cimboránk ellen sem ilyen panaszt hallani többet. — **Glück Imrének:** Derék fiu vagy, Imre, hogy úgy szereted a Cimborát és másnak is ajánlod. Igyekezni fogunk, hogy szegyént

ne hozzunk rád és ne csalatkozzatok bennünk. Annak pedig örülök, hogy a kis madaraknak enni adsz. Ugy-e kedvesek, amikor a morzsára előjönnek? A beküldött rejtvények közül az elsőt megrajzoltatjuk. — **Neubauer Ferencnek:** Jól van Ferkó, a te rejtvényedet is megrajzoltatjuk. — **Szamosy Arankának:** Nahát Aranka, sok kedves levelet kaptunk a mi kis cimboráinktól, de a tied egyike a legbájosabbaknak. Annál is inkább, mert negyedik elemista létedre valami remek írásod van. Ird meg, Aranka, hogy a többi fantárgyakban is olyan szép előmenetelt tanusitasz, mint az írásban? Mert akkor nagyszerű kis lány lehetsz. Ha pedig a rejtvények megfejtésével a tanulás miatt késtél, az nem baj. Mert a tanulás az első. Egyébként a rejtvények mellett mindig ott lesz, hogy a megfejtést meddig kell beküldeni. Szervusz kis cimbora! — **Szász Lászlónak:** Kedves dolog tőled, hogy rejtvényekkel próbálkozol és segíteni akarsz rajtunk. De ez az első rejtvényed még gyenge. Egy kut meg egy ház. Ebből senki sem találhatja ki azt a megfejtést, amit te irtál alá, hogy: a kacsa házi állat. — **Weiner Istvánnak:** A rejtvény, amit beküldtél, jó, de ezt igen sokan beküldték s így az a valószínű, hogy már sokan ösmerik. Akkor pedig nem kunszt megfejteni. Próbálkozz mással, Pista. — **Hartmann Irénkének és Klein Gyulának:** Köszönjük a figyelmet, az első rejtvényt — tudjátok, amelyik „nap”-pal kezdődik, — megrajzoltatjuk. Ha nem csalódom, Gyula, te vagy az a híres konferánszié, ugy-e? Hát igyekszem kedvedbe járni, hogy ki ne konferálj. — **Szakál Józsinak:** Mond meg apukának, hogy a rejtvény arra való, hogy a Cimbora olvasói megfejtsek és ha megfejtették, küldjék be. Az nem alkalmatlankodás. Sőt, mi nagyon örülünk, ha irtok nekünk. Csak fejtsd meg szorgalmasan a rejtvényeket. Jóska és küld be a megfejtéseket. Ha szerencséd lesz, még egy szép meséskönyvet is nyerhetsz érte. — **Sepsy Jánosnak:** Szervusz kis földim. Mikor voltál Egriben? Gondolom, hogy mostanában nem igen. Hiszen olyan sár van ott most, hogy a madár is csak csizmában tud arafelé röpködni. Örvendek, hogy a madarak etetése sikerült és örömd van benne. Irjál máskor is, mert nagyon szép, tiszta és rendes levelet irtál. Hanyadikba jársz? — **Több kis cimbora levelére a jövő héten válaszolok.**

Előfizetési árak:

Egész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre	40 leu.
Ggy hóra	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések
a Szabadsajtó könyvnyomda
és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre
küldendők.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációt Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Eötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT:

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különféle szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Mútrágyát.

Legszebb
szövetek és divatárak
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Gel Mare (Kozinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden
fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tar-
tós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minő-
ség, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon
selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia
Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist mada-
polon igen szép és finom
anyagba készült árut e 8 év-
ben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN

Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély
minden könyvkeres-
ő kedője felvesz. o